

1 Prečítaj si celú rozprávku o poslušných kozliatkach.

Rozprávka o kozliatkach, ale poslušných

Bola raz jedna koza a tá mala tri deti. Každé ráno musela odísť do práce, aby mohla deťom kúpiť, čo treba. Kozliatka ostávali doma sami. Koza im vždy prísne nakazovala:

– Deti, buďte dobré! Žiadne bitky, žiadne škriepky! Na zápalky nesiahajte, dvere neotvárajte! Okolo sa túla vlk, keby ste otvorili, bolo by zle.

Ony totiž nemali kľúč. Iba taký háčik, ten keď zaháčkovali, dvere zatvorili.

– A čo keď vlk zaklope? – spýtalo sa prvé kozliatko.

– Počkáte, kým sa vám ja ozvem.

– A ako sa ozveš? – pýtalo sa druhé kozliatko.

– Ozvem sa tak, že vám zaspievam.

– A čo zaspievaš? – spýtalo sa tretie kozliatko.

– Zaspievam takúto pesničku, dajte dobrý pozor! – a hláskom bielym a tenkým ako vlások mama koza zaspievala:

Milé kozliatka, otvorte vrátka!

Tu je vaša mamička,

tu je dobrá trávička,

zelená,

vitamín cé,

mé, mé, mé.

Kozliatka dobre počúvali, pobozkali mamu, zatvorili dvere na háčik a koza odišla.

Za rohom už čakal vlk. Naťahoval uši a veľmi sa usiloval zapamätať si, čo koza spievala.

Len čo zašla do hory, už bol pri dverách a – buch, buch, buch!

– Kto je? – volali kozliatka.

– To som ja! Vaša mamka, mamka, mamka. Otvárajte kozlence! – hučal vlk hlasom čiernym a hrubým ako kefa na topánky.

- Ak si naša mamička, tak zaspievaj!
- A veru zaspievam! – chlapil sa vlk a hneď tým hlasiskom spustil:

*Kozliatka moje,
ótvorte vráta,
ja som vaša mámička,
na parohoch trávička,
vitamín bú,
dúdlaj, dúdlaj dú.*

Kozliatka sa dali do smiechu.

– Dúdlaj, dúdlaj, dú, vitamín bú, kto to kedy počul? Ty nie si naša mamička. Ty si vlk, čo do školy nechodil. Tebe neotvoríme!

Vlk musel odísť a kozliatka, pretože boli dobré, dostali od mamky, keď sa vrátila, po čokoládke.

Lenže na druhý deň zas musela odísť koza do práce.

Prísne deťom povedala:

– Buďte dobré. Žiadne bitky, žiadne škriepky!

Na zápalky nesiahajte, dvere neotvárajte!

Vlk spieva zle, ale zuby má dobré. Keby ste otvorili, bolo by s vami zle.

Ony totiž nemali kľúčik. Iba ten háčik.

– A čo keď zaklope? – spýtalo sa prvé kozliatko.

– Počkáte, kým sa vám ja ozvem.

– A ako sa ozveš? – pýtalo sa druhé kozliatko.

– Ozvem sa tak, že zaspievam.

– A čo zaspievaš?

– Zaspievam túto pesničku. Dajte dobrý pozor!

Pretože práve pršalo, mama koza hláskom bielym a tenkým, ako vlások spievala:

*Prší, prší, len sa leje,
dobře zatvorte si dvere,
milé moje kozliatka,
nechodte von pred vrátka.*

Kozliatka počúvali, mamu pobožkali, dvere na háčik zatvorili a koza odišla.

Vlk za rohom už čakal. Naťahoval uši a véeľmi sa usiloval zapamätať si pesničku. Sotva koza zašla do hory, už bol pri dverách a buch, buch, buch!

– Kto tam? – volali kozliatka.

– To som ja! Vaša mamka, mamka! Otvárajte, ale rýchlo! – hučal hlasom čiernym a hrubým ako staré hrable.

– Ak si naša mamička, tak zaspievaj, – volali kozliatka a už sa ticho chichotali.

– A veru zaspievam! Hneď to uvidíte, – zastrájal sa vlk a spustil:

*Prší, prší,
všade blato,
nič sa neboj, moje zlató,
už mám toho dažďa dosť,
vysušte mi čierny chvost!*

Kozliatka sa dali do smiechu: Jój, jój, že vraj čierny chvost a ich mamka je celá biela.

– Ty nie si naša mamička! Ty si vlk! Prezradil si sa. Tebe neotvoríme!

Vlk s hundraním odišiel, a keď sa mama koza vrátila, kozliatka, pretože boli dobré, dostali od nej po hruštičke.

Na tretí deň musela ísť koza zasa do práce. Prísne deťom nakazovala:

– Deti, buďte tu dobré! Žiadne bitky, žiadne škriepky! Na zápalky nesiahajte, dvere neotvárajte! Vlk je zlý spevák, ale zubiská má dobré.

Kozliatka, veď viete, nemali kľúč. Iba ten háčik.

– A čo keď zabúcha? – spýtalo sa prvé kozliatko.

– Počkajte, kým sa vám ja ozvem.

– A ako sa ozveš? – pýtalo sa druhé kozliatko.

– Ozvem sa tak, že zaspievam.

– A čo zaspievaš? – spýtalo sa tretie kozliatko.

– Zaspievam túto pesničku. Dajte dobrý pozor!

Hláskom bielym a tenkým ako vlások mama koza zaspievala:

*Na trenčianskom moste
veľký šalát rastie,
na obed ho pochrúmeme a tiež veľké narastieme,
na obed ho pochrúmeme a tiež veľké narastieme.*

Kozliatka počúvali, mamu pobožkali, dvere zaháčkovali a koza odišla. Vlk čušal za rohom.

Naťahoval ušiská a preveľmi sa usiloval zapamätať si pesničku. Len čo koza vošla do hory, už bol pri dverách a – buch, buch, buch!

– Kto je? – volali kozliatka.

– To som ja! Vaša mamka, mamka, mamka. Otvárajte, ale hneď, lebo vás zožeriem. Či nezožeriem, niéé. Veď ja som koza, vaša mámička, – táral vlk, lebo sa mu už od hladu všetko poplietlo.

– **Chichichi**, – chichúňali sa kozlence. – Ak si naša mamička, musíš spievať!

– Čo sa tam chachocete, chachotáče chachotavé. Už aj otvárajte, kým vám vravím podobrotky!

– Spievaj! Spievaj! – volali kozliatka a stále sa smiali.

– Čo si myslíte? Ja som, čo som! Ja mám hlas, že by som ho mohol predávať meter za desať korún alebo aj za dvanásť! – chvastal sa vlk, no kozliatka len:

– Chachacha! Spievaj, spievaj!

Vlk sa nadýchol a spustil tým hlasom čiernym a hrubým ako diera do komína:

*Pri trenčianskom mosté
voľačo tam rastie,
kápusta, kápusta,
aj, keby radšej klobása.*

Kozliatka sa smiali, až spadol z police hrnček, ale nerozbil sa.

– Kápusta, klobása, kto to kedy počul?

– No čo bude! Tak otvoríte? Už aj otvorte! – kričal vlk.

– Neotvoríme, neotvoríme. Ty nie si naša mamička. Ty si vlk. Vlk, čo nič nevie, lebo nechodil do školy. Tebe neotvoríme!

Vlk sa veľmi rozhneval. Rovnou cestou zamieril k učiteľovi spevu. Myslel si totiž, že spieva ako sláviček, že jeho spev je čistá krása, a keď ho učiteľ počuje, pošle ho do divadla medzi najslávnejších spevákov, všetci mu budú tlieškať, v novinách o ňom písať a kozlence chachotáče mu prinesú na raňajky do posteľe.

Učiteľ spevu vlka vypočul. Aj do hrdla sa mu pozrel. Potom úctivo, s ohľadom na vlčie zuby, povedal:

– Vážený pán vlk! Hlas by nebol zlý, ale pamäť vám neslúži. Čo keby ste sa dali na iné umenie?

– Na aké? Na aké? – zahučal vlk.

Učiteľ sa naklonil, niečo mu pošuškal.

Od tých čias možno vlka vidieť v Bratislave na stanici. Nosí ľuďom kufre. Má čiapku ako palacinka, v gombíkovej dierke sedmokrásku, podľa tej ho poznáš. Za to, čo si zarobí, kupuje si v bufete párky a je veľmi spokojný. Iba keď začuje hrať rádio, frfle, hučí, zuby cerí, lebo si spomenie, ako sám spieval: kápusta, kápusta...

A kozliatka? Bývajú naďalej v domčeku so svojou mamičkou a za to, že boli poslušné, dostali nové sandálky. Na predné nohy červené, na zadné nohy zelené.

Jaroslava Blažková: Rozprávky z červenej ponožky

2 Napíš odpovede na otázky.

Čo dostali kozliatka od mamičky, keď sa prvýkrát nedali vlkovi oklamať?	
Čo dostali kozliatka od mamičky, keď sa druhýkrát nedali vlkovi oklamať?	
Čo z dvoch odmien bolo zdravšie?	
Čo dostali poslednýkrát, keď sa nedali vlkovi oklamať?	
Nosia kozliatka naozaj sandálky?	
Na ktorom moste, podľa mamičkinej pesničky, rastie šalát?	
Čo chcel vlk, aby narástlo na tom moste?	

3 a) Označ, koľko slov majú vety. b) Rozdeľ slová zvislou čiarou na slabiky.

Včera sme boli nakupovať.	Kúpili mi zelenú košeľu a nohavice.
Ocko si kúpil udicu na ryby.	Mama má nový rúž a pulóver.

c) Napíš, ako nazývame tieto vety.

4 Daj slová vo vetách do správneho tvaru. Správne vety napíš.

Na jar bývať pekný počasie.

Často svietiť slniečko.

Občas pofukovať slabý vetrík.

Niekedy sa zamračiť a padať hustá dážď.

5 Z oznamovacích viet vypíš slová, ktorých slabiky obsahujú *li, lí*.

Tvár sa inak povie obličaj.

Oblička sa nazýva aj ľadvina.

Chuligán a uličník sa hovorí
chlapcovi, ktorý robí výtržnosti.

Blíženci sú dvojčatá.

Lišaj je nočný motýľ.

6 Vymyslite krátky príbeh. Použite niektoré z nasledujúcich slov. Príbeh napíš.

chichot, hymna, gitara, chytrák, kino, gyps, kimono, kilo, kikirikí, bikiny,
hyena, hijó, chichúňať sa, kýchať, hit, architekt, kytica, kyprý, Hilda, Agi